

AMICULU FAMILIAR

FOIA BISEPTEMENARIA
PENTRU TOTE TREBUIŢIELE VIETEI SOCIALE.

INSTRUCTIUNE.

DISTRACIUNE.

Va eşi in 1/13 si 15/27 di a fie-carei lune. Pretiulu de prenumeratiune pre I. anu e 3 fl. v. a. pentru Romanî'a si strainatate 8 franci — lei noi. A se adresá la REDACTIUNEA foiei in Gherl'a. — Szamosujvár.

Amoru si Amicitia.

— Noveleta. —

Radiele lunei saltáu fantastiecu prin desimea arborilor infrundîti — zefirulu adîá, florile esaláu profumulu lor abundante, — éra ele braciú de braciú, ambe tacute, ambe gânditórie, se preamláu, pe calea din gradina, cá nesce umbre albe si usióre.

Atunci incepu din dosulu unui tufisú de iasminu filomel'a canteceulu ei, cu afectelê miscate . . . delirânde, ce esprimáu asiá de minunatu iubirea si dorerea ei fora nume. Melodî'a ei tremurânda, plina de pasiune, se ardicá intr'o nebuna veselía, apoi trecú din iubilarea amorulu in pianisimulu dorerei, si fini cu unu tonu asemenea plansulu resignatoriu.

Cantulu acest'a fora vorba, inse atátu de elocinte, strabatú sè totu cu acele afecte anim'a unei'a din junele nóstre.

Si candu a incetatu acelu cantece, emotiunea junei nóstre se tradá prin o vibrósa aghitare a vocei.

— Elmira! — díse ea companiónei tacute, — ai audítu tu cantulu acest'a indreptatu geniiloru din stele? Ai audítu suspinulu iubirei, si dorerea desperatiunei? — O! acést'a pasere nenorocita 'mi este sora, si ea cá si mine este creata pentru iubire . . . iubesce cu viétia . . . dar' desperatiunea cruda o desparte de iubire — o desparte pentru vecia!

— Desparte? repetá ce'alalta lungu — scii tu ce vorbesci? — Ce numesci tu, scump'a mea, iubire, este numai un'a din acele nevinovate emotiuni, ce fetele in etatea ta iéu dreptu amoru. . . Cum este ea, si din ce s'a nascutu? . . . — Din o séra lina si senina, — candu lun'a feerica plutiá pre bolt'a azuria, si voi ambii fantastici, cu ideale poetice: imprionati de orchestra — credeati cá sórtea v'au intálnitu, pentru a traí totu asiá, fantasându de farmece si delicia. . . — Ce erái tu atunci? O copila

usiorateca, cámb sburdalnica, cu capulu pre susu si cu firea cámb ciudata, ce melancolisá adese asupr'a sonetteloru lui Petrarca. — Si ce erá elu? Unu jocáusú elegantu, unu fanaticu in vorbe, unu cercatoriu de cuceriri, si in fine unu june, ce-si priviá cu tóta complacerea si mandri'a uniform'a s'a de — locotenente.

— Elmira! asiá dara m'am insielatu in tene — o intrerupse ea cu instrainare — tu nu ai compatimire, tu tiéni dara amorulu meu catra Cornelin o fantasare viaa, o inchipuire esaltata? Tu dara esti buna celoru ce me promiserá contr'a animei mele, unui posomoritu — —?

— Copila nepreceptuta! — díse Elmira, cu unu tonu duiosu, — de ce nu te-ai descoperitu parintiloru inainte de a fi prea tardú?

— Oh! mintea méa erá tulburata — nu aveamu curagiulu de a-le contradice. . .

— Asié dara copil'a mea, ce vréi acum cu aste amentiri sentimentale, dóra se descepti compatimire? Si alt'cum vorbindu seriosu — ce si poti avé contr'a proiectatulu teu mire?

— Ce potu avé? . . . Ura si dispretiu, cá-ci s'a sciutu redicá in graçi'a parintiloru mei, s'a sciutu pune de partea mai favorabila si apoi prin aste a-mi nimicié tóte ilusiele . . . visele . . . si aspiratiunile la viétia. Oh! Cornelia! voiú strigá in lume cá suntu silita . . . sacrificata unui'a ce inainte de fericirea mea a sdruncinatu fericirea altei'a . . .

— Angelia! . . . tu vorbesci? . . . Lumea . . . limbele inveninate sciú numai de ace'a fericire nimicita — dara elu nu. — Vino inse acum, societatea ascépta cum vei implení voi'a parintiloru, si tu scii cá maliti'a este gata la cea mai mica siovaire a t'a — la o vorba scapata — la unu suspinu fora voia, se imprascie frundiele unui romanu. Aibi curagiú scump'a mea, — fii ace'a mândra si conscia copila de demultu, si-ti pune mân'a in drépt'a lui cu credintia, ea singur'a lui nisuintia va fi de a te fericí.

— O! nu-mi frânge anim'a cu aceste vorbe ghibiote, tu nu-i cunosci inca faci'a posomorita si buzele lui strinse si fora surisu!

— Angelia, lasa vorbele, eu 'lu cunosc din destulu, pentru a te poté asecurá, cá insusirile lui individuale — seriozitatea chiamarei lui, nu-i permite a semená fluturiloru sboratoriti de vânturi.

— Atunci lasá-me se-ti spunu Elmira, cá ai o anima de pétra, ce n'a palpitatu in simtiulu divin, asediatu cá o schinteia sacra in omu; . . . se-ti spunu, cá na'i iubitú . . . nu ai trairu sí nu scii ce este viéti'a. . .

Apropiarea unoru persóne, din societatea ospetiloru, puse capetu eruptiunii infocate a Angeliéi, care intrá in apartamentulu, ce stralucia cá o máre de lumina, lasandu pe Elmira a cautá o linisce singurateca.

(Einea va urmá.)

Emilia Lungu.

CANTECULU DETRUNCHIATILORU.

(Dedicatu consortiloru mei.)

Pâna candu a sè mai fia
Pe pamentu o „armonia“;
Pâna candu a sè 'ndulcésca
Inca limb'a romanésca
Graifulu fratiloru din lume,
Ce 'su de-un sange si de-un nume;
Pân' atunci la „poli“ se fimu
„Detrunchiati“ nu ne numimu!

Pâna candu frumós'a „hora“
Si cu „doin'a“ — a ei sora --
Prin vezduch voru resuná
Si suspine-oru aliná;
Pâna candu datini strabune:
„Voi sunteti romani“ ni-spune;
Pân' atunci ori und' se fimu,
„Detrunchiati“ nu ne numimu!

Nu-i putere omenésca,
Ce-aru puté cá se oprésca
Cursulu inimeloru pline,
De tesauere divine
— Cà-ci „divinu“ é se iubesci
Limba, datini parintiesci —
Si-ale nóstre câtu iubimu
„Detrunchiati“ nu ne numimu!

Toporoutu, in Vinerea mare 1879.

(C. Morariu.*)

*) Lasamu se urmeze aici si epistol'a cu care Dlu Auctoru ne tramite acésta poesia de 'nalta inspiratiune:

Onorata redactiune!

Interesantu a fostu — in decursulu procesului societatii academie „Arborós'a“ — pleoirulu drului Rott aparatoriului »celoru cincii acusatii« din cestiune.

Cuculu.

(Cânta cucu 'n dumbravióra!

Cu câta placere, omulu veselu, nepasatoriu de ale lumei chinuri, precum si simplulu muncitoriu dela tiéra, care cu sudórea faciéi 'si aduna cele de hrana pentru cei ce-lu ascépta in bordeiulu séu colib'a lui; cu câta placere, dicu, asculta si tresaru de bucuria la glasulu acestei capriciose paseri care insémna desceptarea naturei, venirea primaverei, si cu ea impodobirea copaciloru, resarirea a celor mici floricele pre cari tóta lumea le cunósce si cari, pre câtu suntu de mici, pre atat'a mirósá mai frumosu pare ca ne-arú dice:

„Sum mica, dar' cocheta; sum nimicu dar' placu multu!“

Numai omulu dela tiéra, séu numai celu ce traesce in midiuloculu naturei, gusta mai multu din aceste placeri si se bucura de inviarea ei: pentru densulu incepe o noua viétiá cá si pentru natura, — elu saluta celu deantâiu esirea vioreloru, care complimentéza sosirea cucului.

Candu unu orasianu, plinu de chinuri si preocupatiuni voiesce a se odihni pucinu, celu mai bunu midilocu 'lu afla in ace'a cá se iee drumulu câmpiei séu alu padurei; acolo asediatu la radecin'a unui copaciu, avendu in vale dumbraviór'a care nasce sub rosieti'a unui sóre benefactoriu de primavéra, contempla spectacululu maretiu

Asiá dice d-lui — intre alte — in introducere la acestu ple-doiru: »Ich will Ihnen (nämlich den Geschworenen) zeigen, was von dem, was in der Anklageschrift enthalten ist, zur Sache gehört, und was nur zum Aufputz, um den Zweck zu erreichen dient. Und wenn ich alles das beseitigt haben werde, was nicht dazu gehört, so werde ich bemüht sein zu beweisen, dass in dem, was übrig bleibt, ein Verbrechen nicht liegen kann.«

Inplinindu-si apoi d-rul Rott pr data ce si-a propus-o cu o desteritate si maestrie — cum in Cernuati intre advocati numai un »Rott« le posede — dice in fine: »Ich glaube genugsam nachgewiesen zu haben, dass die ganze Frage, um die es sich handelt, auf die Schneide eines Wortes (detrunchiatu) gelegen ist.

Este cunoscutu, cumca euventulu „detrunchiatu“ se aflá atatu in adres'a (comitetului arborosénu) catra ministeriulu de culte din Romania'a care adresa scoposea primirea unei cuote din sum'a votata de camer'a Romaniei pentru subventionarea societatiloru national-romane din Austro-Ungari'a — catu si 'n telegram'a aflata la biuroulu telegraficu din Cernautiu, cá trimisa din partea »Arborósei« la festivitátea din Jasi, serbata in memori'a voevodului Ghica.

Dupa cum se vede deci din cele premerse, d-rul Rott a redusu intrég'a acusare a procurorului — care pare-mi-se se estindea pe siepte cóle — la un unicu euventu, a carui discutiune a rapitu celu pucinu a patr'a parte din durat'a totala a procesului de trei dile.

Dara in fine acusatii fura unanimu acuitati. Si dupa acuitare, de se 'ntalniá vre-unulu din „cei cincii“ cu un amicu. cunoscutu, ori colega de-alu seu, acest'a il preintimpiná cu gluméti'a intrebare: »Ce mai faci detrunchiatul?“

Ast'feliú euventulu „detrunchiatu“, a devenitu asiá dicându un „epitetu ornante“ pentru membrii fostului comitetu arborosanu, care im pregurare mi-a datu si mie ansa la compunerea „Cantecului detrunchiatiloru“ pe care am onórea a 'lu pune la dispositiunea on. redactiuni s. e. l.

si frumosu alu re'noirei unei vietie si parfumulu floriloru, dinpreuna cu cânteculu si ciripitulu paseriloru ascunse in tufisiulu teneru alu vâiei, alunga pentru unu momentu intunecimea si tristeti'a din anim'a lui si face se-i radieze faci'a posomorita; atunci pôte se dicea: acum sântiu ca traiescu. . . .

„Dà-ini unu câmpu cu flori, si-ti voi dá loculu meu in raiu!“ dicea unu poetu.

Florile suntu balsamulu ochiloru; dar' unu campu taentu e cá o locuintia desiérta, o padure fora paseri e cá o statua fora ochi, — un'a pre alt'a se complectéza si ne desfatéza.

Cantarea cucului e monotona dar' placuta, candu saturati de concertulu variatu ce-lu dau cei alalti tovarasi ai sei 'lu audimú si pre elu intonându ari'a-i cunoscuta, atunci placerea e mai mare si variatiunile celoru glasuri cu cânteculu lui nevariabilu, compunu unu totu unu concertu de primavéra.

Câti muritori n'au auditu decâtu cântarea cucului. . . din orolôgia! — Imitatiunea e aprôpe completa dar' ôre placerea e aceasi? . . .

Din cei cari l'au auditu, pucini iau vediutu si figur'a, pentru ca acésta vieléna pasere se ascunde in tufisia séu in copacii tufosi, si atunci fiindu segura ca n'are se fia tulburatu de nici unu inportunu, dupa ce se asecuréza, aruncându o ochire cercetátore, cà nimeni din cei ce f-i voiescu reu'lu, nu se afla in apropiare-i, atunci dupa executarea unoru miseari gratiôse, cá si candu ar' voi se impuie tacere unoru ospeti imaginari, deschide pli-culu si intoneza cunoscutulu cântecu; dar' pre locu sta fôrte pucinu si de-odata sare in alta parte si nu se astempera nici unu momentu.

Mi-a cântatu cuculu in faci'a, dice cu bucuria o féta de satu coborîndu cararea in vale, — are se-mi mérga bene, amu se me maritu cu unu flâcâu teneru si frumosu. — Mi-a cântatu in spate, batà-lu pârdalniculu! bodoganesce unu gospodaru ce scôte apa dela fântâna, — are se-mi móra feme'a séu . . . sócr'a (dupa cum afectioneza pre un'a séu pre alt'a.) — Se nu ne mire asemeni prejuditie si superstitiuni cari domnescu cá multe altele la tiéra; fie-care poporu are pre ale sale; inca lucrulu e si mai curiosu cându persône cu ôre care educatiune devinu de-odata triste cându s'a intemplatu ca printr'o ocaziune fortuita domnu'lu cucu si-a permis se nu le cânte in faci'a! Intrunu articulu din „Revist'a sciintifica“ s'a aretatu ca si acum in unele regiuni vestice ale Franciei, cá in Bretani'a de exemplu, intrarea unui sfinx-capu-de-mortu nóptea in casa insemnéza pentru tieranulu bretonu o calamitate viitóre!

Dar' acum vene si rendulu cucului se-i facemu cunoscinti'a mai de aprôpe si, dupa ce i-amu aretatu calitatfle, se-i de-coperimu si defectele; alt'feliu amu dá probe de partialitate si protectiune.

(Finea va urmá)

Victor Pompilian.

Lacomí'a.

— Horat. Sat. I. 1. —

Ce este caus'a ore, cà nime 'n lumea mare
Nu afla 'ndestulire in sortea ce o are,
Ci starea altoru omeni o lauda mereu?
„O! fericiti mercatori!“ — graesce-oftandu cu greu
Ostasiulu frantu de multe rabdari si ostenele.
Pe màri ér' mercatorulu zarindu fortune grele:
„Ostasiulu e ferice! — suspina multu doiosu —
In lupta elu invinge, séu móre, gloriosu.“
In diori candu pricinasi la pórtai batu amaru,
Ferice advocatulu numesce pe plugaru.
Si multi se mai plangu astü-felu, incatu s'ar' osteni
Si Fabiu, limbutulu, pe toti a-i amentí.
Se nu te 'ntardiu inse, audi la ce tîntescu:
Candu Joe-ar' dice-odata: „Dorinti'a ve 'mplinescu.
Tu, ce acum ostasiu esti, de adi fii mercatoru,
Si tu ér', advocate, mergi, fii agricultoru.
Pasiti . . . de ce stati dara?“ . . . Ei nu s'aru invoí.
Acést'a libertate o-ar' toti despretiú.
Deci bunulu Joe ôre ar' face nedreptate,
Privindu apoi la dinsii cu-urechile-astupate?

De seriose lucruri se nu vorbescu glumindu,
(De si-a spune-adeverulu iertatu e sí zimbundu:
Precum de multu in scóle donau la prunci placinte
Se prinda mai cu vóia sciintiele in minte.)
Lasandu de-o parte glum'a, voiú fi mai seriosu.
Acelu ce 'ntorce brazde cu plugulu seu fierosu,
Ostasiulu, mercatorii ce marile strabatu:
Toti dicu cà pentru-ace'a muncescu ei ne'ncetatu
Si stringu nenumerate averi in tineretie,
Se póta fora grige traí la befranetie;
Cum face, de exemplu, furnic'a mitutea,
Ce pórtai'n gura-i sarcini mai grele decatu ea,
Cá lipsa de nimica se n'aiba 'n venitoriu.
Dar' pana candu acést'a, candu ceriu-i ningétoriu,
Ne mai esindu din cuibu-si avere se adune,
Traesce din ce are cu multa 'ntieptiune:
Pe tine nici a verei caldura ardiétore,
Nici érn'a viscolosa, nici marea 'ngrozitóre,
Nimicu nu te opresce! Câscigu cauti ne 'ncetatu.
Vrei nime se nu fia cá tine de bogatu.

Ce ti-folosesc sum'a de auru si argentu
Tienendu-o cu frica ascunsa in pamentu?
Se iei din ea nu-ti place? te temi dór' cà va trece?
Ce bine affi dara in aurulu celu rece?
In dar' de grâu mii chile ai in granariulu teu:
Stomachu-ti nu consuma mai multu, decatu alu meu.
In dar' porti tu desagulu cu pane incarcatu:
Mai multu din elu nu capeti, cá celu ce n'a portatu
Nimicu pe ai sei umeri. Séu nu totu un'a este

La celu ce dupa legea naturei vietuesce:
 O suta, séu o mie de iugere se-si-are?
 Placerea-ti e mai dulce, candu iei din vravu mai mare?
 Dar' déca totu-atat'a se ieu me vei lasá
 Din o gramada mica: atunci cea mare-a ta
 Cu ce dreptu o mai laudi? Acést'a-i cási candu
 De unu paharu de apa tu lipsa mare-avendu:
 Ai vré se ti-umpli vasulu din riu mai buçurosu,
 Decatu din isvorasiulu curatu si recorosu.
 Dar' ce placere ore in riu tu ai aflá,
 Candu ap'a, scobindu malulu, in sinu-i te-ar' 'necá?
 Acel'a, ce nu-i lacomu, nu bé apa molosa,
 Nici viéti'a nu si-o pierde in valuri furiose.
 Dar' cei-mai multi de vane dorintie amagiti,
 Nici candu nu vreu in lume se fie 'ndestuliti.
 Dicéndu, cá ori si cine atátu numai stimatu
 De omeni in viéti'a, catu este de bogatu.
 Si ce se faci cu-atari insi de patima orbiti?
 Remana — cum le place — eternu nefericiti;
 Cum fost'a in Aten'a unu omu bogatu, sgárcitu,
 Ce, risu adesu de omeni, dicea totu liniscitu:
 „Me fluera poporulu, dar' eu: nu me 'ntristediu,
 Vediendu acasa pung'a-mi cu bani, mi-aplaudedi.
 Tantalú setosu se 'ntinde spre undele dorite,
 De buze-i fugétore... Ce ridi, nenorocite?
 Fabul'a ast'a vechia: cu numele schimbatu,
 De tine, chiar' vorbesce! ce siedi, cási legatu,
 Flaméndu, setosu si galbenu pe saci-ti cu avere,
 Si, cá 'n tablouri mandre, in ei gasesci placere.
 Nu sefi ce-ajunge banulu, si ce folosu elu are?
 Se-lu dai pe ce-ti lipsesce, se-ti cumperi pane, sare;
 S'ajuti, din ce-ti remane, pe miserii tei frati!
 Dar' diu'a, cási noptea, de bani numai se canti,
 Se tremuri di si nópte: talhari nu te 'ncungiura?
 Nu-ti arde cas'a óre? argatii nu te fura?
 O viéti'a cási-acést'a numesci tu fericire?
 Eu nu ceru dela sorte ast'felu de norocire!...

„Dar' — dicei tu — vre-o bola de-ar' fi se te ajunga,
 Si 'n patu se te arunce, atunci avendu in pungá
 Bani multi, pe locu ai cine de tine se grigésca,
 Medici se-ti caute 'ndata, cari lécuri se-ti gatésca!
 Si 'ncetu se te redee celoru ce te iubescu.“
 Te insieli in sa; cáci nime, nici prunci-ti nu voescu,
 Nici soçi'a-ti nu doresce a ta 'nsanatosiare!
 Cu-atatu mai pucinu altii. — Si-apoi te miri tu óre,
 Cá — mai iubitu, cá banulu, ne-avendu ce-va in lume —
 Nu te iubesce nime, toti blastemu alu teu nume? —
 S'ajungemu deci la fine: candu pung'a-ti e mai plina,
 Atunci, de miseria, dù frica mai putina.
 Nu face cá Vinidiu, ce-atatu de-avutu erá,
 Cá bani-si fóra numeru cu mierti'a-i mesurá;
 Dar' de sgárcitu si lacomu ce-a fostu pân' la mormentu,
 Cá servulu seu mai bine nu se 'mbracá nici-candu;
 Si pâna la esirea din ast'a viéti'a amara
 O frica-a portatu numai: de fóme se nu piéra.

„Ce svatu mi-dai dar' mie? se fiu resipitoriu?“
 — Ba nu. De-a lacoméi pecatu dejesitoriu
 Candu dícu ca se te lapedi, nu dícu s'arunci in ventu
 A tale-averi, cum vedu adi pe multi nebuni facéndu.
 Se afla intre tóte o cale mediucia;
 Suntu margini, preste cari a trece i nebunia.
 Dar' se revinu la locul de unde am plecatu:
 Ardiendu in sufletu omulu de-unu doru nestemperatu,
 Cu starea s'a voesce pe toti cá se-i intréca,
 Ar' vré a lui se fia acésta lume 'ntréga!
 Nu cauta, decatu dinsulu cáti stau inca mai josu,
 Ci totu la cei de-asup'ra privesce-oftandu doiosu.
 De-aici apoi urméza, cá asié de-arare ori,
 Si-abia poti cate unulu gasi 'ntre moritori,
 Ce-ar' dice cá fericé in lume-a vietuutu,
 Si lasa-a vietiei masa cá ospe 'ndestulitu.

Petru Dulfu.

Dam'a misteriosa.

Novela.

De *J. H. Temme.*

(Continuare.)

Numai unu misteriu erá intre dinsic, — trecutul
Mariéi.

Elu nu facu neci o intrebare in acésta privintia. Cá
 si in diu'a readferei, asia si mai tardiu, anim'a lui nu sem-
 tiá neci cea mai mica dorintia, de a aflá ceva despre
 acelu trecut. Elu iubiá cu fragedime, erá tota, diu'a in
 fiacare óra, in giurulu ei; traiau unulu pentru altulu si
 acést'a i erá lui de ajunsu.

Apoi si dens'a se esprimase in acestu respectu cá
 ast'felu:

Junéti'a mea, patri'a mea, intréga viéti'a mea de mai
 înainte, totulu trebue se remana pentru tene unu misteriu.
 Pre noi ne potu despartí, smulge decatra olalta. Atunci
 chei'a acestu-i secretu ti-vá fi spre stricatiune.

Ei potu se fia smulsi decatra olalta! Óre nu tulburá
 acést'a fericirea inamoratiloru? Cu catu e iubirea mai cu-
 rata si mai ardiatoria, cu atatu e mai plena de sperantia.

Vá veni diu'a, candu voiu poté fi soci'a ta. Trebue
 se viná. Pána atunci suntemu miri fericiti. Déca vá trebui
 se fimu tempu îndelungatu, cu atatu mai curata e fericirea,
 acum, in venitoriu!

Si intru adeveru ce viéti'a de miri fericiti, nespusu de
 fericiti traiau ei!

Betranulu Nicolai nu mai parea tristu, ci cu cátu de-
 veniá iubirea loru mai infocata si mai sacra, cu atatu erá
 si densulu pre di ce merge totu mai verde si mai vialu.

Alt'cum nu erá numai elu servitoriulu casei. Dsiór'a
 avea pentr'a viéti'a ei simpla si retrasa unu servitiu nume-
 rosu, si anume: cameriere, servitórie, bucatariu, gradinariu,
 toti din Elveti'a si mai cu séma din partea cea francesa.

Lun'a lui septemvrie disparú. Octomvrie despoiá de
 frundie arborii din acea regiune de munte. Noemvrie tramise
 ici si colea fulgi de nea.

Diu'a turbure te-a indispușu, recel'a acest'a, nu pote fi alt'ceva de câtu frigulu.

Ba, ba, 'mi vene din internulu mieu. Anim'a mea a avutu deja adese atari presentimente, fericite si nefericite. Mai vivace, mai chiare au fostu ele in acestu locu; aici 'mi predisera si acea, câ te voiu reafli pre Tene.

Si ce-ti prevestescu ele astadi?

Ele-mi areta despartire, despartire de catra tene.

Elu voia se o liniscesca, se o inseninaze. Inse inde-siertu.

Ea deveni mai tulburata, mai trista. Apoi se arunca cu violentia si pasiune in braciale lui, la anim'a lui iubitoria.

Inse un'a-mi jura Edmund! se roga dens'a.

Ai tu lipsa de vre-unu juramentu dela mene?

Ai dreptu, anim'a ta e mai fidela, de câtu tote juramentele. Baterea ei, pre care o sentiescu, mi-o spune acest'a. Ea nu me va uitá nece odata, nu, nu, nece odata!

Nece odata, striga junele barbatu cu entusiasmu.

Me vá iubi numai pre mene, totu-deuna, numai pre mene!

Totu-deuna, in eternu numai pre tene!

Oh, jura-mi-o; jura-mi-o totusi! Eu-ti credu, 'ti credu din anima. Inse cu tote aceste câtu de dulce e juramentulu iubirei!!

Ti-o juru, Maria, pre eternulu Ddieu, pre fericirea mea, pre fericirea ta, pre fericirea maicei mele, pre cea ce am mai scumpu cu tene pre acestu pamentu!

Ea saruta juramentulu de pe buzele lui, suridiendu, plangundu.

Si totu-deuna si in eternu, striga dens'a, te voiu iubi si eu numai pre tene!

Nece o potere, nece o violentia in lume nu va fi in stare a smulge acesta iubire fierbente din anim'a mea.

Juramentulu iubitului seu, alu ei propriu, o inaltia; mai senina, mai vesela inse totusi nu putea se devina.

Pote se fia negur'a rece si intunecosá. Inse nu este acest'a si imaginea nefericirei, carea impresora pre omu atatu de rece si intunecosu? dise dens'a cu voce debila.

Déca e acest'a, Maria, atunci privesce in susu, i replicá junele studente!

O scena dintre celea mai admirabile si mai sublime, ce numai pote oferí natur'a alpica, si ast'feliu inca numai tomn'a si iern'a, se deschise inaintea ochiloru loru, se desvoltá in juru de ei.

In occidentele departatu apunea sórele. O rosiétia intunecosá, ce strabatea negur'a, se areta pre firmamentu. Negur'a se subtiá, ultimele radia ale sorelui se luptau cu dens'a. Ele o inbuldiáu din inaltime si o apesau mereu in adencimea ametitoria. De odata erupsera in tota splendorea; se mai vedea inca diumetate disculu sorelui, inse nicaiuri in inaltime nu mai erá negura, câci dens'a jacea colò in abisu.

Si aci se intendea cá o mare inmensa, fora margini si imobila, a carei unde negre in navalirea si caderea loru erau mai inghiaciate.

Si din marea nemiscata, intunecosá, se redicau cu superbia muntii giganti, frumosulu Rigi in apropiare, Alpii sempiterni mai in tote partile in departare.

Dupa Rigi apuse sórele. Disculu seu disparu de totu.

Atunci incepura a luminá muntii de nea in deplin'a loru maiestate.

Nu se afla nece o scena in natura carea se se póta compará cu frumséti'a sublima din rosiétia ardietoria a Alpiloru de nea.

Cá nesce diademe aurii straluciau vérfurile loru acoperite cu nea sub impresiunea ultimeloru radie de sore.

Uita-te in susu, Maria, dise Edmund catra iubit'a sa.

Ea se uitá in susu, si stete cá muta la acestu aspectu sublimu.

Ambii stateau fora cuvente. Apoi striga dens'a entusiasmata:

Acest'a e flacar'a iubirei nóstre, a fericirei nóstre!! Uita-te in susu, disesi tu; ai dreptu. Ceriulu vorbesce cu noi, acum vina ori-si ce asupra nóstra. Noi suntemu un'a; vomu fi, remanemu fericiti.

Vino, vino! striga apoi cu intetire. Numai unu minutu mai duréza acesta ardere sublima. Eu cunosc; acusi va acoperi acesti munti lucitori unu velu suru. Astadi nu trebue se lu vedu, nu voiescu.

Ea-lu trase de pe colina, si se grabira pre carare in diosu. Acum ér' eráu inveliti in negur'a marei nemiscate si negre, pre carea de susu o vedusera colò in abisu la petiorele loru. Ér' pre muntii inalti nu mai vediura nemicu, neci lucirea, neci velulu suru, care dupa pucine minute i acoperia cu totul.

Acum eráu scapati de faci'a si velulu mortiei si a nefericirei. Devenira érasí veseli, fericiti, si glumiau asupra presentiriloru, temerei si ingrigirei.

Ast'feliu se despartira ei preste nópte, cu cuvente dulci, cu sarutari fierbinti.

Nópte buna, Maria draga!

Nópte buna, iubíte Edmund!

Amorosulu mieu eternu!

Cea mai dulce, unic'a mea iubita!

Nópte buna, nópte buna!

Adio pâna mane!

Nópte buna! . . .

Si óre mai revedése-voru mane?!

Dupa ce junele Edmund se affá singuru in apartamentulu seu de dormitu, 'lu preocupara si pre elu presem-tirile cele triste. Densulu se puse la repausu cugetandu cá atunci lu-voru lasá in pace. Acele inse-lu torturau si aruncáu incontinuu in coce si in colò in ascernutulu seu.

La ori ce sgomotu, ce audiá, i batea anim'a. Odata trebui se sara, elu adeca audi afara sub feréstr'a sa unu pasiu. Nu-i parea a fi pasiu lu ordenariu alu betranului veghiatoriu Erá neegalú, câte odata impiedecatu cu iutiéla, apoi érasí rapede, neliniscitu.

Candu se uitá pre feréstra erá totusiú betranulu servitoriu.

Diu'a turbure te-a indispusu, recél'a acést'a, nu pote fi alt'ceva de câtu frigulu.

Ba, ba, 'mi vene din internulu meu. Anim'a mea a avutu deja adese atari presentimente, fericite si nefericite. Mai vivace, mai chiare au fostu ele in acestu locu; aici 'mi predisera si acea, cà te voiu readlá pre Tene.

Si ce-ti prevestescu ele astadi?

Ele-mi aréta despartire, despartire de catra tene.

Elu voiá se o liriscésca, se o inseninéze. Inse inde-siertu.

Ea deveni mai tulburata, mai trista. Apoi se aruncà cu violintia si pasiune in braciale lui, la anim'a lui iubitoria.

Inse un'a-mi jura Edmund! se rogà dens'a.

Ai tu lipsa de vre-unu juramentu dela mene?

Ai dreptu, anim'a ta e mai fidela, de câtu tôte juramentele. Baterea ei, pre care o semtiescu, mi-o spune acést'a. Ea nu me va uitá nece odata, nu, nu, nece odata!

Nece odata, strigà junele barbatu cu entusiasmu.

Me vá iubi numai pre mene, totu-déuna, numai pre mene!

Totu-déuna, in eternu numai pre tene!

Oh. jura-mi-o; jura-mi-o totusiú! Eu-ti credu, 'ti credu din anima. Inse cu tote aceste câtu de dulce e juramentulu iubirei!!

Ti-o juru, Maria, pre eternulu Ddieu, pre fericirea mea, pre fericirea ta, pre fericirea maicei mele, pre cea ce am mai scumpu cu tene pre acestu pamentu!

Ea sarutà juramentulu de pe buzele lui, suridiendu, plangundu.

Si totu-déuna si in eternu, strigà dens'a, te voiu iubi si eu numai pre tene!

Nece o potere, nece o violintia in lume nu va fi in stare a smulge acést'a iubire fierbente din anim'a mea.

Juramentulu iubitului seu, alu ei propriu, o inaltea; mai senina, mai vesela inse totusiú nu potea se devina.

Pote se fia negur'a rece si intunecósa. Inse nu este acést'a si imaginea nefericirei, carea impresora pre omu atatu de rece si intunecosu? dise dens'a cu voce debila.

Déca e acést'a, Maria, atunci privesce in susu, i replicà junele studente!

O scena dintre celea mai admirabile si mai sublime, ce numai pote oferí natur'a alpica, si ast'felu inca numai tomn'a si iérn'a, se deschise inaintea ochiloru loru, se desvoltà in juru de ei.

In occidentele departatu apunea sórele. O rosiétia intunecósa, ce strabatea negur'a, se aretà pre firmamentu. Negur'a se subtiá, ultimele radia ale sorelui se luptau cu dens'a. Ele o inbuldiáu din inaltime si o apesau mereu in adencimea ametitória. De odata erupsera in tota splendorea; se mai vedea inca diumetate discu'u sorelui, inse nicaiuri in inaltime nu mai erá negura, càci dens'a jacea colò in abisu.

Si aci se intendea cá o mare inmensa, fora margini si imobila, a carei unde negre in navalirea si caderea loru erau mai inghiaciate.

Si din marea nemiscata, intunecósa, se redicau cu superbia muntii giganti, frumosulu Rigi in apropiare, Alpii sempiterni mai in tote partile in departare.

Dupa Rigi apuse sórele. Disculu seu disparu de totu.

Atunci incepura a luminá muntii de nea in deplin'a loru maiestate.

Nu se afla nece o scena in natura carea se se póta compará cu frumséti'a sublima din rosiéti'a ardietoria a Alpiloru de nea.

Cá nesce diademe aurii straluciau vérfurile loru acoperite cu nea sub impresiunea ultimelor radie de sore.

Uita-te in susu, Maria, dise Edmund catra iubit'a sa.

Ea se uità in susu, si stste cá muta la acestu aspectu sublimu.

Ambii stateau fora cuvente. Apoi strigà dens'a entusiasmata:

Acést'a e flacar'a iubirei nóstre, a fericirei nóstre!! Uita-te in susu, disesi tu; ai dreptu. Ceriulu vorbesce cu noi, acum vina ori-si ce asupra nóstra. Noi suntemu un'a; vomu fi, remanemu fericiti.

Vino, vino! strigà apoi cu intetire. Numai unu minutu mai duréza acést'a ardere sublima. Eu cunosc; acusi va acoperi acesti munti lucitori unu velu suru. Astadi nu trebue se lu vedu, nu voiescu.

Ea-lu trase de pe colina, si se grabira pre carare in diosu. Acum ér' eráu inveliti in negur'a marei nemiscate si negre, pre carea de susu o vedusera colò in abisu la petiorele loru. Ér' pre muntii inalti nu mai vediura nemicu, neci lucirea, neci velulu suru, care dupa pucine minute i acoperiá cu totul.

Acum eráu scapati de faci'a si velulu mortiei si a nefericirei. Devenira éراسi veseli, fericiti, si glumiau asupra presentiriloru, temerei si ingrigirei.

Ast'felu se despartira ei preste nópte, cu cuvente dulci, cu sarutari fierbinti.

Nópte buna, Maria draga!

Nópte buna, iubíte Edmund!

Amorosulu meu eternu!

Cea mai dulce, unic'a mea iubita!

Nópte buna, nópte buna!

Adio pâna mane!

Nópte buna! . . .

Si óre mai revedése-voru mane?!

Dupa ce junele Edmund se aflà singuru in apartamentulu seu de dormitu, 'lu preocupara si pre elu presentirile cele triste. Densulu se puse la repausu cugetandu cá atunci lu-voru lasá in pace. Acele inse-lu torturau si aruncáu incontinuu in coce si in colò in ascernutulu seu.

La ori ce sgomotu, ce audiá, i batea anim'a. Odata trebui se sara, elu adeca audí afara sub feréstr'a sa unu pasiu. Nu-i pareá a fi pasiuulu ordenariu alu betranului veghiatoriu. Erá neegalú, câte odata impiedecatu cu iutiéla, apoi éراسi rapede, neliniscitu.

Candu se uità pre feréstra erá totusiú betranulu servitoriu.

Se culcă érási, in fine adormi. Sunetulu regulatu alu pasiloru 'lu facù se adórma.

Nóptea érá e tredi. Deodata sarì din somnu, i-se parea, cà a observatu ceva sgomotu intunecatù, mutu. Inse elu nu-lu mai audì. A potutu se ratecéscá, se viséze. Ascultà indelungu, totulu remase in linisce. Apoi adormi érási.

Densulu dormi pâna decatra diua.

Demanéti'a érá frumósa; sórele luciá prin feréstra.

Elu se redicá iute si se imbracá cu repediune.

Mari'a va fi dormindu inca; eu o voi surprinde.

Pre degete se furisiá pre trepte in diosu.

In casa érá totulu in tacere.

Ea dorme de siguru. Candu va sosí in odai'a ei, eu voi fi dejá acolò.

Elu pasì in odai'a ei. Ea inca nu venise.

Inse alt'ceva observà densulu. O disordine, pre carea inca nu o vediuise.

A trebuitu se se intemple ceva. Ce se fi fostu?

Langa acésta odaia se aflá apartamentulu ei de dormitu.

Elu ascultà la usia. In launtru érá totulu in linisce mormentale.

O ingrigire necunoscuta-lu preocupà.

Batù la usia, incetu.

Nu capetá respunsu, in launtru remase acea-si tacere.

Batù mai tare. In apartamentu nu se miscà nemicu.

Cu o spaima nespusa acriá in odai'a servitoriloru.

Omenii casei se adunasera mai toti aci cu façe palide, confuse.

Usi'a casei o aflasera la desceptarea loru deschisa.

Acést'a le venì batatoriu la ochi, inse se liniscira cu cuge-tulu, cà betranulu Nicolai, acarui veghiare nocturna li-erá cunoscuta, va fi uitatu a o inchide demanéti'a la reintorce-rea sa in casa.

Dupa acea intrá camerier'a in odai'a stapanei sale. Tote li-aflá acolò in cea mai mare disordine. Ea se spai-mentà, pandì la cabinetulu de dormitu a stapanei sale; nu observà nemicu, in launtru nu-i érá permisù a intrá. Ob-servatiunea sa o impartasi celorulalti servitori.

S'au intielesu, se trediésca mai antaiu pre betranulu Nicolai. Inse nu l'au aflu nece in chili'a lui, nece aiurea. Ascernutulu seu remase neatensu.

Omenii casei se sfatuiau cu mare ingrigire, ce e de facutu acum, candu intrá la densii junele barbatu.

Ei i enarara cele intemplete. Densulu demandà numai decátu camerierei se mérga in apartamentulu de dormitu a domnisiorei.

Ea se rentorse cu faci'a alba cá parietele.

Domnisor'a nu e acolò, in apartamentulu seu de dor-mitu domnesca acea-si disordine, cá si in boudoirulu ei.

Asiá si érá. Asiá aflá si junele Edmund, candu na-vall insu-si in odai'a de dormitu.

Domnisor'a a disparutu, betranulu Nicolai asemenea.

Parasit'au ei de buna voia, in ascunsu cas'a?

Seau violintia, o rapire cu forti'a a fostu la midiu-locu?

Indoiel'a se resolvì indata.

Nóptea cadiuse nea.

In neu'a prospeta se descoperira urmele de peciore a mai multoru barbati.

Tote obiectele atátu a domnisiorei câtu si a lui Ni-colai lipsiau, de diece ori mai multe decátu ar' fi potutu duce ambii.

Domnisor'a a fostu dusa cu poterea.

Si modulu rapirei s'a gâcitu indata.

De buna séma insu-si betranulu Nicolai in veghiarea sa nocturna fù surprinsu si atacatu. De aci acelu sgomotu, de care se tredise tenerulu. Din acésta cauza remase as-cernutulu betranului neatensu.

Rapitorii intrara apoi incetu in casa, surprinsera da-m'a in somnu, o smulsera din ascernutu si o luara cu se-ne, impreuna cu pe betranulu servitoriu.

Inse cene au fostu rapitorii?

Lucrurile domnisiorei si a betranului au fostu luate. Anume tote chartiele, pâna la cea din urma bucatia, câtu si tóte celelalte obiecte, cari numai ar' fi potutu dá ceva delusire despre persoanele disparute.

Din contra toti banii gata — si erau multi aci — re-masera neatensi.

Cene au fostu rapitorii?

Urmele loru conduceau spre unu drumu, care se suiá prin giurulu »Templulu Mariei« spre muntele Etzel. Acolò dispareau, inse in locul loru pasiau urmele mai multoru cara si cai.

Cene au fostu furii? Neme nu sciá. Inse Edmund presentia. Dar' acum sciá cu atatu mai bene agea, cà ide-alulu seu a disparutu si cu densulu a sboratu pentru totu-déun'a si fericirea sa.

Si totusiú eri esclamasé iubit'a sa plena de incredere in acea rosiétia admirabila:

Acést'a e flacar'a iubirei nostre, fericirei nostre!

Si anim'a densei a semtitu acea-si bucuria, acel'a-si entusiasmu ce-lu esprimara buzele sale infocate.

Elu alérgà dupa urmele trasurei. Le potù urmari pâ-na la drumulu de tiera, care conduce dealungulu lacului de lângá Zürich.

Pre calea amblata nu se poteau deosebí, nece cunosce.

Tote intrebarile, pre lacu in susu, pre lacu in diosu, fura indesiertu. Neme nu observase ceva estraordenariu. Caletori trecura destuli, cá totudéun'a.

Dam'a érá si remase disparuta.

Ea remase si de aci incolò pierduta fora de nece o urma.

Er' junele frantu de dorere si amaratiune nu sciá incatrò se-o apuce.

(Finea va urmá.)

Gerasimu Domide.

SCANTEIUTIE.

— *Banii, Glori'a si Amorul* se anuncia ca se va reprezenta la teatru. A. cetindu afisiulu se adresa catra amiculu seu B., intrebandu-lu:

— Ore de ce acest'a piesa se incepe cu vorb'a Bani? De ce nu se incepe cu Amorul ori cu Glori'a cari sunt mai pre susu decatu Bani?

— Ratecesci amice, auctorulu acestei piese a cunoscutu pre bene lumea moderna, si cu totu dreptulu a pusu la inceputu cuventulu Bani pentru ca in lumea de adi Bani porta dupa sene Glori'a si Amorul; si fora bani ambe aceste concepte sunt numai vise eternu nerealisabile.

— *O dama*, indispusa de a primi visite, vedindu ca vene ore-cene, dise servitorei s'ale:

— Du-te si-i spune ca nu-su acasa.

Servitorea esindu inaintea individulu care togma voia se intre 'lu opri dicandu-i:

— Domnule audi ca madam'a dice cumca nu-i acasa.

— *Intru unu procesu de divortiu:*

Judele investigatoriu: — Cu ce pretextu te batea barbatulu d-t'ale? Femei'a: Nu m'a batutu me rogu nici cu unu textu, ci numai cu bat'a.

— X. luase in casatoria o femeia forte urita. — Presentandu-o cu o ocazione unui vechiu amicu alu seu, adause la o parte:

— Pre legea mea nu me-amu uitatu la faci'a ei. Amu disu: fia cum va fi, pentru ca frumseti'a trece.

— Da, dise amicu, frumseti'a trece, inse uritiunea si slutiencia remane.

— *Barbatu corbescu* despre femei totu ce le place: er' femeile facu din barbati totu ce voiescu.

— *Elisabet'a*, Regin'a Angliei, cercetandu pre cancelariulu seu Bacon la casa care acest'a si o zidise inaintea de a fi ridicatu la acesta inalta demnitate, i-i dise:

— De ce ti-ai facutu o casa asi'a de mica?

— Nu mi amu facutu eu casa pre mica; ci Maiestatea Vostre me-ati facutu pre mare pentru casa mea.

— *Capetele* vulturei moscovita canta cu ura unulu spre altulu suspicionandu se de nihilismu.

— *Anuntiulu unui americanu practeru.*

Prin acest'a facu cunoscutu amiciloru si cunoscutiloru mei, ca mortea mi a rapitu eri pre scump'a mea sofia, dupa ce acest'a a datu vieti'a unui fecioru tare. Pentru pruncu cautu o dai'a sanetosa; si nu asiu fi in contra de a intra in corespondentia cu o domna pentru o noua casatoria. Acest'a domna trebe se fia amabila, domola, cu ceva avere, si in stare de a conduce provisoriu renumitul meu stabilimentu de albituri, in care tote comandel se implinescu promptu in 12 ore. Amu intentiunea de a asedia in stabilimentulu meu o directore cu lefa de 250 dolari pre anu, indata ce se va sfersi „vendiarea cu ori-ce pretiu“ ce decurge acum, magazinele mele voru fi stramutate in strada mare nr 11, unde amu de datu in chiria unu etagiu cu pretiulu de 500 dolari pre anu.

REVISTA.

— *Maialulu* societatii „Julia“ tenuu in 21 maiu st. v. (2. iunie st. n.) in gradina »Regin'a Angliei« a relesitu frumosu si a sciutu se atraga la sine, pre langa inteliginti'a romana din Clusiu, mai multi opseti atatu din vecinatatea Clusiuului, catu si din locuri de-o departare considerabila. Cass'a societatii s'a sporitu cu vre-o 60 fl. v. a.

Proprietariu, Editoriu si Redactoru respundietorin: **Niculae F. Negrutin.**

Imprimari'a lui Joanu Stein in Clusiu.

Petrecerei de saltu i-a premersu siedinti'a publica a societatii, care a decursu in cea mai frumoasa armonia, dupa programu urmatore: 1. Cuventu de deschidere intonatu de presiedintele soc. J. Coroianu. 2. Referatul anuale alu comitetulu prin secretariulu V Nicora. 3. O da osta siloru romanu poesia de Alexandri, dechiamata de B. Tosi'a. 4. Steu'a Romaniei poesia de Sion, music'a de Wiest, cantata de chorulu vocale. 5. „Activitatea lui D. Cichindealu si valoarea fabuleloru lui“ disertatiune de P. Dulfu, prelesa de autoriulu. 6. La mortea poetulu A. Muresianu poesia de Just. Popfiu declamata de A. Nicora. 8. „Nainte, inainte frati“ mersu nationale cantatu de chorulu vocale. 8. Cuventu de inchidere rostitu de vicepresiedintele soc. T. Mihalyi.

Dupa inchiderea siedintiei, cam pre la 6 ore p. m. s'a inceputu joculu prin „Ardelu“u. Tempulu a fostu placutu. Petrecerea voioasa — e si superfluu dora a spune, ca — a tenuu pana deminicia, candu atatu frumosulu publicu participante, catu si comitetulu organizatoriu, s'au departatu cu deplina multamire si cu suveniru nesterse.

— *Economi'a rurale la Romani. I Ochire generale.* — Instrumente agricolu. — Amendamente si ingrasaminte. De P. S. Aurelianu membru actuale alu Societatiei Academice Romane.

— *Congresulu geologicu Internationalu tenuu la Parizu in 1878.* De Gr. Stefanescu profesoare de geologia si mineralogia la Universitate.

Deslegarea Logorifului din nrulu 5.

Celea 14 cuvinte formate din silabele notate sunt: 1) Grosseto. 2) Ereb. 3) Orleans. 4) Rafacle. 5) Gondar. 6) Iaroslav. 7) Uba. 8) Brest. 9) Aquino. 10) Reor. 11) Iersej. 12) Trasimenu. 13) Issel. 14) Urlu. Literile initiali cetite de susu in josu dau numele distinsulu nostru barbatu politicu **Georgiu Baritiu**, er' celea finali cetite asemenea dau numele diariulu seu **Observatoriulu**.

Bene l'au deslegatu: Domnele si Domnisiorele Juliann'a Cosm'a n. Popu, Emili'a Salvanu, Cornelia Lazaricu, Mari'a Popu, Amali'a Manfi, Anna Toganu, Mari'a Gaborfi, Raveca si Anna Precupu; si Domni Antoniu Wass, Joanu Luc'a, Joanu Marcu, Pamfilu I. Grapini, Joanu D. Naamtig, Gratiu u Gaborfi.

In urma sortirei executate in 1830 mainu premiulu antain (2 icone) l'au cascigatu Domnisiora Amali'a Manfi din Basia, — alu 2-lea si alu 3-lea (cate 4 carti) Domnisiora Anna Toganu din Blasiu si Domnulu Gratiu u Gaborfi din Petra.

Deslegarea Logogrifului din nrulu 7.

Celea 10 cuvinte formate din silabele notate sunt: 1) Attica. 2) Linne. 3) Elisai. 4) Colatin. 5) Salerno. 6) Arad. 7) Nerone. 8) Danemare. 9) Rumela. 10) Ulm. Literile initiali cetite de susu in josu dau numele Imperatulu **Alexandru**; er' cele finali cetite de josu in susu dau numele provinciei stapenite de acelasia ad. **Macedonia**.

Bene l'au deslegatu: Domnele si domnisiorele Veronic'a Liscanu n. Chit'a, Mari'a Popu, Emili'a Mihailasiu, Emili'a Salvanu; si Domni Pamfilu J. Grapini, Dimitrie Prunesiu, Victoru Gyenge, Vladimiru Haomanu si Victoru Tiureanu.

In urma sortirei executate in 1830 mainu premiale escrise le-au cascigatu Domnisiora Emili'a Mihailasiu din Nasendu (2 icone), si Domni Dimitrie Prunesiu din Caransebesiu si Victoru Gyenge din Nasendu — (fie-care cate 4 carti).

Deslegarea Gaciturei numerice din nrulu 8.

Deslegarea acestei'a se p'te face in mai multe moduri, si asi'e s'au si facutu. Cate deslegari amu primitu tote au fostu intr' alte si alte moduri.

$$\begin{aligned} I. 16. &= 4 \text{ fl.} = 400 / 100 \text{ fl.} \\ & \qquad \qquad \qquad 24 \text{ fl.} \text{ cascigu} \\ & \qquad \qquad \qquad 124 \text{ fl.} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{Vendiare } 6 &= 2 \text{ fl.} = 330 = 110 \\ 10 &= 2 \text{ fl.} = 70 = 14 \\ 16 & \quad 4 \text{ fl.} \quad 400 \quad 124 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} II. 8 \text{ cu } 3 \text{ fl.} & \quad 296 \text{ gâsca} \quad 111 \text{ fl.} \\ 8 \text{ cu } 1 \text{ fl.} & \quad 104 \quad 13 \text{ fl.} \\ 16 & \quad 4 \text{ fl.} \quad 400 \quad 124 \text{ fl.} \end{aligned}$$

Bene o-au deslegatu: Domni Dimitrie Prunesiu, Georgiu Tomaiaga, Stefanu Vrasmasiu, Gregoriu Gavrisiu si Georgiu Popu.

In urma sortirei executate in 1830 mainu premiale escrise le-au cascigatu: Domni Georgiu Temalag'a din Mahala (Rucov.) Stefanu Vrasmasiu din Borgo-Prund si Gregoriu Gavrisiu din Negrilesci — (fie-care cate 4 carti).

P. T. DD. cari nu voru fi primitu la mana premiale cascigate: se reclameze pana la 1830 iunie a. c.